

var sagt, at de havde Brug for 50 Arbejdere o. s. v., og naar man saa mødte med de 50, havde de alligevel slet ingen Brug for dem. Paa Industriraadsmødet er der nævnt bestemte Tilfælde. Det ene drejede sig, som Ministeren har nævnt, om de 7 Kvinder, som skulde bruges til at pille Klude, og som ikke kunde findes blandt 1400 arbejdsløse. Der er nævnt et Tilfælde, hvor 3 Snedkere, tror jeg, det var, skulde bruges til noget Møbelsnedkerarbejde, men ikke kunde findes mellem 500 arbejdsløse Snedkere, ligesom der heller ikke kunde findes 2 til at lave Ligkister. 3 Smede til at lave Laase kunde heller ikke findes blandt et meget stort Antal ledige Smede. Den højtærede Minister udtalte, at Forholdet var dette, at denne Pille Klude var et Specialarbejde, som ingen af de arbejdsløse var kendt med; de kunde derfor kun tjene lidt paa det, og saa var der ikke andet at gøre end at lade være at tage det. Dette synes jeg er en meget beklagelig Udtalelse. Det forekommer mig, at den højtærede Minister meget hellere burde have sagt, at saa burde det ordnes saaledes, at de paagældende fik et midlertidigt Tilskud, til de blev saa vante til dette Arbejde, at de kunde tjene en ordentlig Dagløn ved det.

Overfor den Udtalelse af Arbejdsløshedsinspektøren, at hun i den Kvindes Sted med de 7 Børn heller ikke vilde have taget Arbejde for 24 Kr., naar hun kunde faa 20 Kr. i Understøttelse, vil jeg gerne sige, at det lyder selvfølgelig noget besnærende at tale om de 7 Børn og saa samtidig nævne de 24 Kroners Fortjeneste overfor en Understøttelse paa 20 Kr. Men Forholdet er dog dette, at denne Kvinde ikke staar alene med de eventuelle 24 Kr.s Løn. Enten er hun gift, og har Manden Arbejde, tjener han ogsaa noget; har han ikke Arbejde, er han antagelig i Arbejdsløshedskasse og faar Understøttelse derfra. Eller ogsaa er hun Enke, og saa har hun Understøttelse efter Enke-Løven. I hvert Fald staar hun altsaa ikke med de 24 Kr. alene. Det, der er det uhyre uheldige ved Udtalelser af denne Art, er, at det fremstilles, som om Arbejdet kun lønnes med Forskellen mellem Understøttelsen og Arbejdslønnen.

Det ærede 8de Medlem for Hovedstaden (Ivar Berendsen) sagde, da han første Gang havde Ordet, at Retten til Paatale var fortabt, naar man ikke nævnede bestemte Tilfælde — det var overfor Overtrædelser af Pligten til at gaa i Arbejde. Jeg vil gerne bruge det samme Udtryk

overfor den højtærede Ministers Udtalelse om, at der havde været Ønske om at bruge Arbejdsløshedskasserne som Løntrykkere. Jeg vil gerne have at vide bestemte Tilfælde, hvor det er sket, idet jeg selvfølgelig indrømmer, at hvis det er sket, er det uheldigt og bør ikke finde Sted. Det er ikke det, Arbejdsløshedskasserne skal bruges til, ligesom de heller ikke skal bruges til at presse Lønnen op, hvad der vistnok i adskillige Tilfælde har været Tanke om at gøre.

Overfor det ærede 8de Medlem for Hovedstaden vil jeg gerne udtale min Glæde over, at han saa rent og klart anerkendte og godkendte det Standpunkt, som Landstingsmand Foss havde indtaget paa Industriraadsmødet. (Ivar Berendsen: Nej, nej). Det ærede Medlem var glad over, at han havde taget dette Standpunkt, og at de var kommet hinanden overordentlig meget nær dør. Hvis det skal forstaas saaledes, at det ærede Medlem saa nogenlunde i det store og hele godkender, hvad Ingeniør Foss har sagt, saa er jeg overordentlig veltilfreds dermed. (Ivar Berendsen: Nej, nej, jeg talte om Form og Tone). Det er en virkelig bemærkelsesværdig Vandring, det ærede Medlem paa nogenlunde kort Tid har foretaget. (Ivar Berendsen: Jeg erklærede mig uenig i Realiteten). Det ærede Medlem udtalte endvidere, hvis jeg forstod det ret, at han var glad over den Forskel, der var mellem det, Ingeniør Foss havde sagt, og et Standpunkt, som Arbejdsgiverforeningen havde indtaget i 1911. Dertil vil jeg gerne sige, at vi fra vor Side, fra Arbejdsgivernes og Arbejdsgiverforeningens Side, ikke er bange for at lære af Tiden. Og der er en Ting til, vi ikke er bange for, det er at erkende det, hvis vi har begaaet noget forkert. I den Retning staar vi i diametral Modsetning til det ærede Medlems Parti, som altid ved det rette, altid har vidst det rette og aldrig nogen Sinde behøver at lære noget.

Minister Stauning: Da jeg ved, at der er Ønske om, at vi skulde være færdige om et Øjeblik, skal jeg fatte mig kort. Først skal jeg sige, at det, der egentlig alene er Strid om, er jo, hvorvidt den midlertidige Tilstand skal forlænges, og dette synes efterhaanden at udvikle sig til en Strid om Formaliteter. Det ærede 3die Medlem for Hovedstaden (Pitzner) sagde nemlig ganske udtrykkelig, at det ikke er Hensigten at ville begynde paa en normal Lov den 1. Januar, og andre ærede